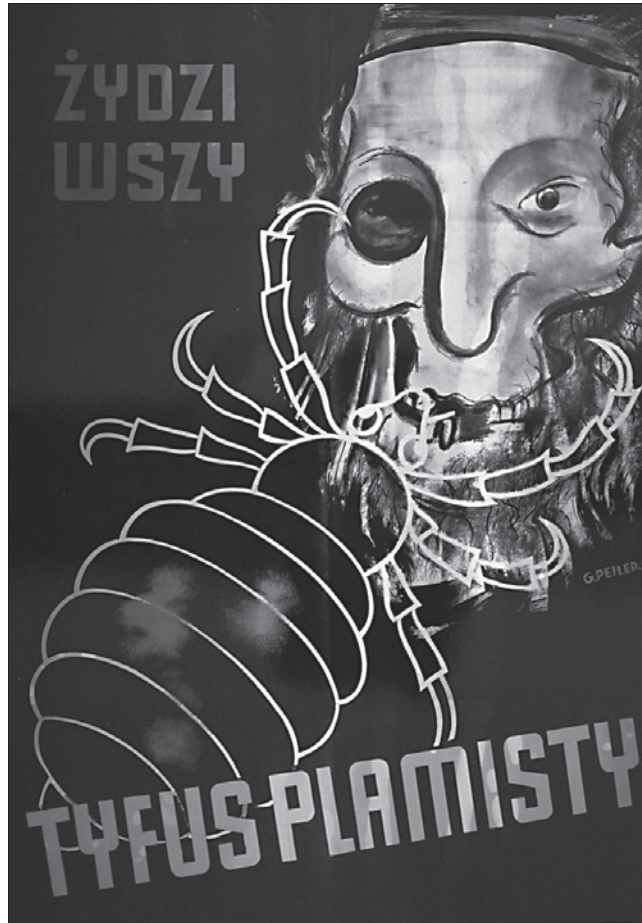

Je vidět, že mě potřebují...

Jeden z nacistických propagandistických plakátů (1942) - „Židé, vši, skvrnitý tyfus“

„Stanuli jsme tváří v tvář nové situaci a novým životním problémům. Jedovatí hadi se odplazili a vtrhli krvežízniví tygři,“ napsal Stefan Kryński. Změna okupanta pro Poláky přinesla velmi zásadní rozdíl, dodal. V sovětském Rusku panovala krutá a absolutní moc, která se však se stejnou krutostí a bezohledností chovala ke svým vlastním občanům. Poláci byli pro Němce národem otroků. Podlidí tolerovaných, dokud jsou potřební, ale po využití určených k vyhlazení.

Němci ze začátku vyhlásili policejní hodinu mezi 22:00 a 6:00 ráno, nařídili odevzdat všechny rádiové přijímače nacházející se v polských rukách a hned zaváděli nové pořádky. Už první den Lvovem otřásla zpráva o hromadách mrtvol (hovořilo se dokonce o sedmi tisících obětech) objevených ve věznicích v Łąckého ulici a v Zamarstynowě. Stupeň rozkladu těl jasně naznačoval, že je zabili Sověti prchající z města. Několik vězňů, kterým se podařilo vyhnout se smrti, Weigl zaměstnal v ústavu. Mezi nimi i bývalého velitele Lvovské harcerské jednotky Aleksandera Szcześcikowicze, vězně Brygidek a Zamarstynowa, a Mariana Gubrynowicze, napojeného na protisovětský odboj, který utekl z vazby v Berdyczowě.

Téměř okamžitě přišly pogromy. Ukrajinské nacionalistické bojůvky se souhlasem Němců vytahovaly Židy z domů, hnaly muže, ženy a děti přes město. Bily je a ty, kteří upadli, vlekly po zemi. „Jednalo se o vědomě organizovaný zločin nacistů, realizovaný s pomocí zločinců vypuštěných z věznic a další spodiny,“ vzpomínal Kazimierz Simon.

Židé zahnaní na dvory Brygidek a Zamarstynowa byli nuceni vynášet ze sklepů mrtvolu zavražděných vězňů a ukládat je na hromady. Pak byli uzavřeni do ghatt a zmizeli z ulic Lvova. Na zdech se objevily plakáty s velkými lezoucími po karikaturně ztvárněných Židech, výjevy známé už z měst okupovaných Němci od roku 1939. Hesla psaná velkým písmem jasně upozorňovala, odkud přichází hrozba: